

Ca-Nostra

EPOCA SEGONA
ANY VI : NÚM. 67

SETMANARI MALLORQUI
Inca, de 26 Abril 1924

Redacció i Administració
Murta, 5.-Inca.

A UN JOVE

EL TREBALLAR DEL CRISTIÀ

La veu pública, la veu del món, atribueix a la virtut i a la pietat efectes depriments.

Amb una certa llàstima diu d'un jove: és un bon atlot volent expressar amb aquesta exclamació que és tan bo que no és bo per res. A les persones pietoses se sol atribuir poca voluntat i poca disposició al treball, i d'elles se sol dir que estan millor a la església que a la feina, que demostren poca activitat, que no tenen empena.

El món compta amb gran escrupulositat, com si fossin robats al treball, els minuts ocupats en pràctiques religioses, i fa com qui no s'adona de les hores i de les forces gastades en les diversions mudanes i en els vicis.

De totes maneres no falten casos de persones que quan surten de missa els sembla que han complert totes o quasi totes llurs obligacions, i es mostren en el treball mandrosos i deprimits com si el treballar no fos una obligació.

No vulguis ser així de cap manera.

El treball és la més llarga de tes obligacions, i es pot dir que és la més important en el sentit de que és la que s'emporta més temps.

L'ideal superior, diví, que té d'orientar tota la vida nostra, no és destructor de la nostra activitat, ni és incompatible amb al-

tres ideals que naturalment li són subordinats.

El qui no té aquest ideal treballa exclusivament per adquirir diners o reputació; el qui el té, també vol el diners i la reputació pera posar-los al servei de l'ideal.

En la forma de treballar és clar que té d'haver-hi una notable diferència

Als primers tot lo que els dongui riqueses o fama els estarà bé, i com que la cobdícia i la vanitat enceguen i esguerren el camí, obraran, tal vegada, contra la llei de Déu. ¡Qui sap si al capdavall trobaran la ruïna i el descrèdit com a conseqüència dels seus actes desordenats!

Els qui busquen servir a Déu, guarden la seva llei, que no els prohibeix pas l'ésser rics i ben reputats, sinó que els senyala la manera de usar aquests béns temporals en la direcció de l'ideal etern. ¡Quantes vegades aquest procedir seriós, honrat i dessinterestat els portarà pel camí de la glòria i de la fortuna!

Els dos posaran en el treball tota aquella activitat i empena que el seu temperament els porti; emperò la contrarietat i l'insuccés fan perdre al primer tota la seva ilusió, perquè li desfan tot el seu ideal, mentres que al segon no li pot sortir res del tot malament, car el seu ideal és de tal naturalesa que cap succés li pot desvanèixer.

El segon es mou en una esfera superior, i a igual activitat i empena li correspondrà al segon una serenitat major, que forçosament

ha de donar com conseqüència una superioritat en el pensar, en les maneres i en el caràcter.

JAUME RAVENTÓS.

LA CABELLERA DE
MARIA MAGDALENA

Marta, humil, servia en taula
i escoltava la paraula
divinal
Llàtzer, blanc com la farina,
havia encar la polsina
sepulcral.

De filla de pecat era
Maria, ta cabellera,
i eixugà,
finit l'àpat memorable,
els peus de Crist, qui inefable
l'esguardà.

Dins el bàlsam de nart fi
de ton vas alabastrí,
que'ls ungia
regalimant tendrament,
ton plor de penediment
s'hi fonia.

Mes tos ulls encar ploraren
més i més quan contemplaren
els divins
peus a la Creu; quan fluïa
d'ells la sang com pedreria
de rubins.

Perque molt havia amat
ton pobre cor torturat,
de clemència,
compassiu, Jesús l'ungi.
I ton cor, ferit, florí
tot essència.

Ta cabellera onejanta,
que al frec de Crist te feu santa,
sobre'l món

ara degota exultada,
i una flaire regalada
hi difón.

I té vesllums d'auriola
i els trists cors embarriola
per a Deu.
O cabellera sedosa,
embolcalla, pietosa,
el cor meu!

JOAN RAMIS D'AYREFLOR

Al marge de les catàstrofes

Sembla com si una mà oculta ens està senyalat que és una cosa vana l'orgull del progrés contemporani; sí, aquest senyal que ens prové de nostra limitació, es fa violent i aterrador en ocasions, prenent la forma estrepitosa de la catàstrofe: un dia és la desaparició del *Dixmude*, altre l'enfosa-ment del «L 24». Del dirigible no s'ha tengut més notícia que la troballa del cadàver del seu capità: els altres 49 tripulants amb l'artefacte han desaparegut. Del submarí es tengué de moment una esperança de salvació mes els buços declararen impossible tot intent: i la tripulació — 40 homes — tengué de morir de la manera més tràgica. Tots els dies es registren aconteixements dels anomenats *fortuïts o fatals*. És més: tot un poble floreixent, gran potència mundial, està amenaçat de desaparició. Ens referim al Japó, on vénen registrant-se successius i violents terratrèmols. La Societat es va ensuperbint amb les seves preteses creacions, perquè pas a pas va aprenent a servir-se de les forces i elements naturals per a totes les seves fantasies, però no pot deixar de sentir, encar que ho negui, la virtut de la Mà que enfonsa i aixeca, de la mateixa Mà que crea i salva.

JOSEP HOMAR PVRE.